

αναγκαίες για τη συμμόρφωση προς την οδηγία 98/35/EK του Συμβουλίου, της 25ης Μαΐου 1998, για την τροποποίηση της οδηγίας 94/58/EK σχετικά με το ελάχιστο επίπεδο εκπαίδευσης των ναυτικών (EE L 172, σ. 1), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 249 EK και από το άρθρο 2 της οδηγίας αυτής, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, J.-P. Puissochet και J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), δικαστές, γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 3 Ιουλίου 2001 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

- 1) Το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, καθόσον δεν έδωσε σε ισχύ εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που περιλαμβάνουν ενδεχόμενες κυρώσεις οι οποίες είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωση προς την οδηγία 98/35/EK του Συμβουλίου, της 25ης Μαΐου 1998, για την τροποποίηση της οδηγίας 94/58/EK σχετικά με το ελάχιστο επίπεδο εκπαίδευσης των ναυτικών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 2 της οδηγίας αυτής.
- 2) Καταδικάζει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

(¹) EE C 273 της 23.9.2000.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τέταρτο τμήμα)

της 19ης Ιουνίου 2001

στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-9/01 έως C-12/01 (αιτήσεις για την έκδοση προδικαστικής απόφασης τον Hof van Beroep te Gent): Stéphane Monnier κατά Govan Sports NV, Edwin van Ankeren κατά Govan Sports NV, Govan Sports NV κατά Pascal Jacobs και Govan Sports NV κατά Dannie D'Hondt (¹)

(«Άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας — Δραστηριότητα ευρέσεως εργασίας για επαγγελματίες αθλητές»)

(2001/C 245/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-9/01 έως C-12/01, με αντικείμενο αιτήσεις τον Hof van Beroep te Gent (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν τον άρθρον 234 EK, με τις οποίες ζητήθηκε, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Stéphane Monnier και Govan Sports NV, μεταξύ Edwin van Ankeren και Govan Sports NV, μεταξύ Govan Sports NV και Pascal Jacobs και μεταξύ Govan Sports

NV και Dannie D'Hondt, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία των άρθρων 59 της Συνθήκης EK (νυν, κατόπιν τροποποίησης, άρθρον 49 EK), 86 και 90, παράγραφος 1, της Συνθήκης EK (νυν άρθρων 82 EK και 86, παράγραφος 1, EK), το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους A. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και C. W. A. Timmermans (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 19 Ιουνίου 2001 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

Τα δημόσια γραφεία ευρέσεως εργασίας υπόκεινται στην απαγόρευση του άρθρου 86 της Συνθήκης EK (νυν άρθρον 82 EK), εφόσον η εφαρμογή της διατάξεως αυτής δεν εμποδίζει την εκπλήρωση της ιδιαίτερης αποστολής που τους έχει ανατεθεί. Το κράτος μέλος που απαγορεύει κάθε διαμεσολαβητική δραστηριότητα μεταξύ ζητήσεως και προσφοράς εργασίας μη ασκούμενη από τα γραφεία αυτά παραβαίνει το άρθρο 90, παράγραφος 1, της Συνθήκης EK (νυν άρθρο 86, παράγραφος 1, EK), όταν δημιουργεί μια κατάσταση που οδηγεί κατ' ανάγκη τα δημόσια γραφεία ευρέσεως εργασίας να παραβαίνουν τις διατάξεις τον άρθρον 86 της Συνθήκης. Αυτό συμβαίνει ιδίως όταν συντρέχουν οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

— είναι πρόδηλο ότι τα δημόσια γραφεία ευρέσεως εργασίας δεν είναι σε θέση να ανταποκριθούν στην εκδηλούμενη στην αγορά ζήτηση γι' αυτό το είδος των δραστηριοτήτων·

— η πραγματική άσκηση των ανωτέρω δραστηριοτήτων από ιδιωτικές επιχειρήσεις καθίσταται αδύνατη λόγω της διατήρησης σε ισχύ νομοθετικών διατάξεων που απαγορεύουν τις δραστηριότητες αυτές επισύροντας ποινικές και διοικητικές κυρώσεις·

— οι εν λόγω διαμεσολαβητικές δραστηριότητες μπορούν να καλύπτουν και υπηκόους ή το έδαφος άλλων κρατών μελών.

(¹) EE C 61 της 24.2.2001.

Αίτηση αναιρέσεως της T. Port GmbH & Co. KG, που ασκήθηκε στις 23 Μαΐου 2001 κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) της 20ής Μαρτίου 2001 στην υπόθεση T-52/99, T. Port GmbH & Co. KG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-213/01 P)

(2001/C 245/04)

Η T. Port GmbH & Co. KG, εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Dr. Gert Meier, Κολωνία, άσκησε στις 23 Μαΐου 2001 αναιρέση κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) της 20ής Μαρτίου 2001 στην υπόθεση T-52/99, T. Port GmbH & Co. KG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναιρεσίουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- 1) να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον το Πρωτοδικείο απέρριψε τον ισχυρισμό ότι η αναιρεσίβλητη εσφαλμένα δεν έλαβε υπόψη κατά τον προσδιορισμό της ποσότητας αναφοράς για τα έτη 1997-1999 την ποσότητα την οποία καθόρισε το Finanzgericht Hamburg (σκέψη 88) καθώς και
- 2) να καταδικάσει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη το περιεχόμενο του άρθρου 5, παράγραφοι 2 και 3 του κανονισμού 2362/98⁽¹⁾. Κατά τις διατάξεις αυτές, οι δασμοί που καταβάλλονται επί της εισαχθείσας ποσότητας αποτελούν επαρκή απόδειξη της ποσότητας αναφοράς. Κρίσιμος είναι ο δασμός τον οποίο όφειλε ο εισαγωγέας κατά την ημέρα της εισαγωγής. Όπως αναγνωρίζει το Πρωτοδικείο, εφαρμοστέος δασμολογικός συντελεστής κατά την ημέρα της εισαγωγής για την αναιρεσίουσα ήταν ο συντελεστής του δασμού για την ποσόστωση. Το Finanzgericht Hamburg είχε κρίνει συγκεκριμένα κατά τη διαδικασία των προσωρινών μέτρων ότι η εισαγωγή της ποσότητας που είχε καθοριστεί δικαστικώς έπρεπε να γίνει δεκτή από το τελωνείο χωρίς πιστοποιητικά εισαγωγής υπό την προϋπόθεση της καταβολής του δασμού για την ποσόστωση. Η αρμόδια τελωνειακή αρχή καθόρισε ως οφειλόμενο δασμό εκ μέρους της αναιρεσίουσας τον δασμό για την ποσόστωση. Η αναιρεσίουσα κατέβαλε πράγματι τον δασμό αυτό. Το ζήτημα αν η αναιρεσίουσα κατέβαλε πράγματι, ως εισαγωγέας, τον δασμό δεν επηρεάζεται από το γεγονός ότι το αναιρετικό δικαστήριο ανήρесе τη διάταξη περί προσωρινών μέτρων του Finanzgericht Hamburg και η τελωνειακή αρχή τροποποίησε την πράξη επιβολής δασμού και επέβαλε τον κανονικό δασμό. Όσον αφορά την ποσότητα που είχε καθοριστεί δικαστικώς, από το γράμμα του άρθρου 5, παράγραφος 3, εδάφιο 2, καθίσταται σαφές ότι ο κατά την ημέρα εισαγωγής επί της ποσότητας εισαγωγής καταβληθείς δασμός, τον οποίο καθόρισε η τελωνειακή υπηρεσία, αποτελεί επαρκή απόδειξη της ποσότητας αναφοράς.

⁽¹⁾ EE L 293, 1998, σ. 32.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Handelsgericht Wien με διάταξη της 26ης Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση Budejovicky Budvar κατά Rudolf Ammersin GmbH

(Υπόθεση C-216/01)

(2001/C 245/05)

Με διάταξη της 26ης Φεβρουαρίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 25 Μαΐου 2001, το Handelsgericht Wien, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Budejovicky Budvar και Rudolf Ammersin GmbH, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Η εφαρμογή διατάξεως διμερούς συμφωνίας συναφθείσας μεταξύ κράτους μέλους και τρίτου κράτους, σύμφωνα με την οποία, σε μια απλή/έμμεση γεωγραφική ένδειξη, η οποία στη χώρα προελεύσεως δεν αποτελεί ούτε τοπωνύμιο ούτε όνομα περιοχής ή χώρας, παρέχεται η απόλυτη προστασία μιας ειδικής γεωγραφικής ενδείξεως κατά την έννοια του κανονισμού 2081/92 ανεξάρτητα από οποιονδήποτε κίνδυνο παραπλανήσεως, είναι συμβατή με το άρθρο 28 ΕΚ και/ή με τον κανονισμό 2081/92⁽¹⁾ αν, με την εφαρμογή της διατάξεως αυτής, μπορεί να εμποδιστεί η εισαγωγή εμπορεύματος το οποίο έχει νομίμως διατεθεί στο εμπόριο σε άλλο κράτος μέλος;
2. Αυτό ισχύει επίσης στην περίπτωση κατά την οποία η γεωγραφική ένδειξη, που στη χώρα προελεύσεως δεν αποτελεί ούτε τοπωνύμιο ούτε όνομα περιοχής ή χώρας, δεν Θεωρείται στη χώρα προελεύσεως ως γεωγραφικός προσδιορισμός για ένα ορισμένο προϊόν ούτε ως απλή ή έμμεση γεωγραφική ένδειξη;
3. Οι απαντήσεις στα ερωτήματα 1 και 2 ισχύουν επίσης στην περίπτωση κατά την οποία το εν λόγω κράτος μέλος συνήψε τη διμερή συμφωνία πριν από την προσχώρησή του στην Ευρωπαϊκή Ένωση, μετά δε την προσχώρησή του, με δήλωση της κυβερνήσεώς του, συνέχισε να την εφαρμόζει με το διάδοχο κράτος του αρχικώς αντισυμβαλλομένου κράτους;
4. Το άρθρο 307, παράγραφος 2, ΕΚ υποχρεώνει το κράτος μέλος να ερμηνεύει μια τέτοια διμερή συμφωνία, την οποία συνήψε πριν από την προσχώρησή του στην Ευρωπαϊκή Ένωση με τρίτο κράτος, σύμφωνα με το άρθρο 28 ΕΚ και/ή με τον κανονισμό 2081/92, υπό την έννοια ότι η προβλεπόμενη στη συμφωνία αυτή προστασία για μια απλή/έμμεση γεωγραφική ένδειξη, που στο κράτος προελεύσεως δεν αποτελεί ούτε τοπωνύμιο ούτε ονομασία περιοχής ή χώρας, περιλαμβάνει απλώς την προστασία έναντι του κινδύνου παραπλανήσεως, όχι όμως την απόλυτη προστασία μιας ειδικής γεωγραφικής ενδείξεως κατά την έννοια του κανονισμού 2081/92;

⁽¹⁾ EE L 208, της 24.7.1992, σ. 1.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesfinanzhof με διάταξη της 24ης Απριλίου 2001 στην υπόθεση British American Tobacco Manufacturing B.V. κατά Hauptzollamt Krefeld

(Υπόθεση C-222/01)

(2001/C 245/06)

Με διάταξη της 24ης Απριλίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 5 Ιουνίου 2001, το Bundesfinanzhof στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ British American Tobacco Manufacturing B.V. και Hauptzollamt Krefeld, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων: